

Zákon silnějšího - jeho teorie, praxe i aplikace(v jakékoli vztažné soustavě)

Vychutnával si tento okamžik. Oči se mu vzrušením přivřely. Jeho zuby zářily v dravčím úsměvu a dlaně nadšeně svíraly nezaměnitelnou hmotu zbraně. Očima sledoval kapičky potu na Ernestově čele. Vpíjel se s nadšením do jeho zoufalství. Vychutnával každou vteřinu a s rozkoší mířil na nenáviděnou hrud'.

Nepospíchal. Dobře si vědom své převahy, oddával se pocitu vítězného vojevůdce. Uspokojení prostupovalo každý pór jeho těla. Zvířecké myšlenky mu velely stisknout spoušť a pomocí zákona silnějšího vzít to, co mu po právu náleží, a pustit běsnící nenávist ze řetězu. Ta část mozku, za kterou vděčil svým savčím předkům, neměla ani zdaleka ohleduplnější návrhy. Příkazovala mu, aby co nejdéle vychutnával situaci, vytěžil z ní pro sebe co nejvíce, vždyť si to v každém případě zaslouží. Teprve poté mohla dovolit okamžité uspokojení krvelačných choutek a korunovat vítězství tím největším důkazem moci nad druhým, právem rozhodovat o jeho životě či smrti.

Teď konečně přijde zadostiučinění, hněv bude naplněn. Křivdy a dluhy budou v jediném krátkém okamžiku smazány.

„Alespoň částečně,“ dokončil Jack myšlenku nahlas.

Jack se nazýval obchodníkem. Po ostatních to vyžadoval také. Ostatní ale často dávali přednost výrazům překupník, kšeftař, šejdíř, šmelinář, prospěchář, podfukář či dokonce veřejný zloděj. Vytýkali mu, že hledí jen na sebe, udělá všechno pro svůj osobní zisk. Ano, všichni, kdo měli plnější kapsy než on, často proklínali jeho samotného zároveň s přístavem Edinburgh, kde vedl svoji osobitou živnost.

On se ale takovými řečmi nenechával znepokojovat. Sám před sebou vždy vystupoval jako nanejvýš spravedlivý člověk. Vždyť přece jen využíval své vlohy. Navíc se podílel na likvidaci třídních rozdílů.

Zákon silnějšího - jeho teorie, praxe i aplikace(v jakékoli vztažné soustavě)

Bohaté ochuzoval a sám peníze okamžitě předal dál (čtete rozhazoval).

Mezi chudými se narodil, vyrostl a žil i nyní. Mezi svými sklízel obdiv nebo i závist. Lichotilo mu obojí.

Neznalost místních poměrů se všem, kdo se v těchto místech pokoušeli obchodovat, krutě vymstila. Jack se k nim vždy přihrnul, při koupi je sedřel z kůže a dále prodal mnohem dražší nějaké vytipované oběti, která vlastnila hodně peněz a důvěřivosti.

Podplácel námořníky, aby pro něho z obchodních lodí kradli nedostatkové zboží. Sám pak obratně využíval skutečnosti, že je jediný prodejce v okolí. Odíral nemilosrdně všechny lidi, na něž měl podezření, že stojí na žebříčku financí byť jen o malinký kousek nad ním.

Žil na maximum a dravě vítal každý nový den. Oslněn sám sebou, bral život za věc, která mu musí sloužit, a přístav Edinburgh za své panství.

O tom všem se ale teď musel vyjadřovat v minulém čase. Důvod stál pár kroků od něho a neodvažoval se ani pohnout.

Nový strážník v přístavu Jacka zaujal pramálo. Zaobíral se s ním pouze v souvislosti s množstvím peněz potřebných na jeho uplacení. Samozvaný obchodní hrdina přístavu věřil, že z něj brzy udělá svého člověka. Když první pokus o uzavření „oboustranně výhodné dohody“ selhal, moc se s tím netrápil. Měl naučené, že se policisté liší jen dobou potřebnou k jejich zlomení.

Strážník Ernest však z uvedeného pravidla vybočoval, což se Jackovi mělo brzy stát osudným. Nový strážce pořádku všechna udání

Zákon silnějšího - jeho teorie, praxe i aplikace(v jakékoli vztažné soustavě)

svědomitě řešil. Měl radost z každé, byť sebenepatrnější, Jackovi ušředěné pokuty. Navíc měl ohyzdný zvyk ochomýtat se v místech Jackových obchodních čachrů. Ničení podnikání neoficiálního krále přístavu mu činilo zřejmě ohromné potěšení. Výhružkám i úplatkům se vysmíval. Terčem posměchu se najednou stával sám Velký Jack.

Sebejisté strážníkovy kroky zněly večerní ulicí. Jack, skrývající se v průjezdu, kývl na své komplice. Nasadil si masku vyrobenou z lepenky. Už se nemohl dočkat, jak „toho zásadového fízla zmalují“. Pak vyběhl a s výkřikem vrazil do tolik nenáviděného Ernesta. Ten mu ale po chvílce překvapení začal zcela proti plánu rány účinně vracet. Jacka se zmocnil zmatek. Proč se pere sám? Ohlédl se. Po jeho společnicích jako by se zem slehla. Boj se rychle obracel v jeho neprospěch. Místo toho, aby výprask ušředřil, sám byl bit jak žito. Když vyčerpaný klesl na zem, rozzlobený policista mu strhl masku, a pak rovnou nasadil pouta.

Dostal tři měsíce za napadení úřední osoby. Přitěžujících okolností se našlo dost. Nemálo lidí si přišlo soudci postěžovat na utržené podvůdky.

Když ho konečně pustili, zjistil, že se nemá kam vrátit. Jeho majetek, kontakty i obchodní partnery si rozebrali jiní. Jeho milované řemeslo v rukou zjevných amatérů upadalo. Navíc mnohé z nich dříve nazýval přáteli. Teď mu doslova podkopli nohy, čímž byl nadobro vyhozen ze hry. Čišelo z nich štěstí, že se jeho osobnosti zbavili. Vysmívali se mu. Poukazovali na všudypřítomný zákon silnějšího. Ztratil postavení. Zradili ho. Nikdo při něm nezůstal.

Bloumal mezi uličkami vytvořenými z nákladu připraveného k naložení. Snažil se uklidnit. Ovládal ho šílený vztek. Pohrával si s pistolí. Dostal ji darem, avšak jen s jedním nábojem. Dárce zcela evidentně doufal, že si emočně nabitý Jack sáhne na život a bude od něj definitivní pokoj. Takovou radost mu ale někdejší vládce přístavu rozhodně nehodlal udělat. Nevěděl, co by měl vlastně vykonat, rozhodně ale dar, byť škodolibý, zamýšlel využít.

Jak tak bloumal uličkami kontejnerů, zabočil náhle do jedné slepé. Někdo povědomý se na jejím konci šťáral v jakési bedně, otočený k němu zády.

„Tak přece ten uniformovanej pekelník taky jednou udělal chybu,“ pomyslel si novopečený mstitel sebe samého.

Ernest na Jacka stále němě zíral. Od chvíle, kdy byl donucen vstát a otočit se, stál bezradně před pistolovou hlavní.

„Nevyčkává na moji chybu?“ ptal se pro sebe Jack. „Ne, on pouze stojí a čeká. Nemluví, nežadoní, neslibuje. Jen stojí a čeká. Bojí se, ale ovládá se.“

Začal si Ernesta fascinovaně prohlížet. Snažil si vrýt do paměti každý detail jeho postavy. Vždyť před sebou má vlastně také mistra svého oboru. Takového nikdy předtím neviděl. A záleží jen na něm, jestli ještě v budoucnosti uvidí. Připadal si teď jako opravdový bůh. On může jediným pohybem tento výkvět svého oboru zničit. Poprvé však v něm zahlodala myšlenka, jestli na to má právo. Ruce se mu zachvěly. „Zákon silnějšího“ připomněl si a vystřelil.

Zákon silnějšího - jeho teorie, praxe i aplikace(v jakékoli vztažné soustavě)

Hned jak střela vyšla, věděl, že trefil tam, kam chtěl.

Ernest nevěřicně zíral na díru dobrý metr od něho. Jejich pohledy se setkaly.

Dlouho bylo ticho. Poté strážník promluvil: „Tohle jsem od vás nečekal, Jacku. Pro přístaviště je vás i vašich schopností škoda, nemyslíte?“ Pak upustil pouta na zem, vypjal hrud' a předpisově zasalutoval.